

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγα κα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἑμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρευομεν σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνακόσκα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθρους, Πατριῶνα, κτῶτα καὶ πελέκα.

Ἐκτώβρη πέμπτη κι' εἰκοστή,
νίκη ἡμέρα ἔξακοστή.

Πόντος γίλια κι' ἑνδεκα καὶ τρακόσ' ἀκόμη,
καὶ σ' τὸν Διμον ἀρχίσαν τοῦ πολέμου βρόμοι.

Πόλεμος καὶ τῆς φεσσὺς μὲ τοὺς τρεῖς τοὺς κολοσοὺς.

Μᾶς σ' τὴν Σταμπούλ ἐγένηκε μεγάλο πανηγύρι,
νέα παρατραχάματα καὶ πάλι τοῦ Βεζύρη.
Νέος κινεὶ θρίαμβος τοῦ κράτους τῆς εὐκλείας,
ὄπου φηγοβολεῖ,
πάσι τρεχάτος ὁ Χαλῆλ' σ' τὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας
καὶ τέτοια τοῦ μιλεῖ.

Ἦές μου, τζάνουμ Πρεσβευτά,
ἀληθεύουν ἐλ' αὐτά.
ἢ μὴν εἶναι χωρατά;

Τίποτα δὲν ξέρ' ἡ Πόλι,
κι' ὄλοι τῆς Ἀνάντ οἱ φίλοι
ἐξηγήσεις θὰ ζητήσουν
πῶς χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσουν
πῆραν τὴν Ἀρμάδα ξένοι κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσα
τὴν ἐπῆγαν σ' τὴν Ὀδέσσα;

Ἄλθθεια πῶς οἱ Γερμανοὶ ποῦνταν τυραννίσκοι,
ἐπῆραν τὴν Ἀρμάδα μας ἀμέτη μωσαμέτη
κι' ἐπῆγαν σ' τὴν Ὀδησσὸ καὶ σ' τὴν Νοβορωσίσκη
κι' ἀναφαν μέσα μας γιανκὶν καὶ δυνατὸ σεκλέτι;

Τι συμβαίνει, τζάνουμ Πρέσβυ, δὲν ἔμπορὸ νὰ καταλάβω,
ἀλλὰ καὶ κανεὶς Πασσὰς
κι' ἀξιότιμος φεσσὸς
δὲν ἔμπορεὶ νὰ πάρη κάθο.

Ἄλθθεια πῶς θὰ βάλουνε καὶ πάλι σὲ μελεῖ
καθένα Τουρκλά;

Ρίχνω κατὰ γῆς καλέμια
κι' ἀπὸ Βεζυράτα βγαίνω
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἔκει πηγαίνω.

Ἄλθθεια πῶς βομβάρδιζαν τὰ Ροδσοικα τὰ μέρη
χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτα σ' τοὺς ἄλλους καὶ σ' ἑμένα,
καὶ μοναχὰ μὲ τὸν Ἐμβέρ, τὸν πρῶτο Σεραικέρη,
γιὰ τοῦτον τὸν βομβαρδισμό τάχαν συμφωνημένα;

Ἐρωτῶ καὶ σὲ χαρέμια
μήπως ἔμαθαν τί τρέχει,
μὰ γὰρ τοῦτα πέρα βρέχει.

Ἄλθθεια νάναι τάχατε τὸ ἔαφνικὸ μαντάτο;
τί διάβολο τοὺς κἀπνισο; ποῦ δὲλλεξαν τὴν ὥρα;
ἀλθθεια πῶς ἐβούλιαξαν κι' ἐπῆγαν σ' τὸν πάτο
κἀτι τορπιλοθετίδες μαζὶ μ' ἀνθράκωφάρα;

Τι νὰ ποῦ καὶ τι νὰ κάνω!..
ἔρωτῶ καὶ τὸν Σουλτάνο,
κι' αὐτὸς εἶναι σ' ἀπορία
καὶ ζητεῖ πληροφορία.

Γιὰ τῆς καινουργίας συμφορᾶς ἐκ ὄντεφα νὰ πάθω,
ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα κι' ἔρχου ἔδω νὰ μάθω,
καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πληροφορήσης,
ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης.

Γιὰ τὰ νέα τὰ χαμπάρια
πληροφόρησέ με σὺ...
ἔλα μας μαλλὰ κουδάρια
καὶ καρποῦς σαλατασί.

Δίξου με μὲς ὅτ' ἐν ὄντᾳ,
φώναξέ μου γκέμ λπουρντά,
κι ἄς καθίσουμε κοντά.

Βάλε με σὰν μουσαφίρη
νὰ καθίσω ὅτ' ἐν μαντέρι...
ἐξηγήσου ὅτ' ἐν Βαζόρη,
ὅπου τίποτα δὲν ξέρει.

Μὰ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τώρα
νέα μᾶς εβρήκε μπόρα.
Πῶς τοὺς Γερμανοὺς μισῶ,
φέρε μου ρακί κι οὔτσου,
ἴπες μου γιὰ τὴν Ὀδησσὸ
καὶ γιὰ τὴν Νοβοροσίσκιη.

Τῆς βομβάρδισαν ἀλήθεια,
ἢ μὴν εἶναι παραμύθια
τῆς δικῆς μας Χαλιμάς;

Κι ἂν συνέη τέτοιο λάθος,
μὴν κρατῆς μαζί μου πάθος,
μὴ θυμώσατε μ' ἐμάς.

Κι ἂν τοῦ δοξαστοῦ μας Στόλου
ἀληθεύῃ τὸ μαντάτο,
καὶ γι' αὐτὸ δὲν φταίει, διόλου
τῆς Τουρκίας τὸ Καλιφάτο.

Ἐστὴν Ἀντάνι πῶς θὰ φανῇ
τέτοιο κόλπο, Πρασευτά;
ἄχ' ἔκειν' οἱ Γερμανοὶ
μᾶς τὰ φταίνουσι ἐλ' αὐτά.

Ἄχ' ἔκειν' ἡ Γερμανία
μᾶς λατρεύει μὲ μανία
καὶ μὲ δυνατὸ σεβντά.

Καὶ μονάχη τῆς ἐκείνην
τὴν Ἀρμάδα διευθίνει
κι ἄπ' ἐδῶ κι ἔκει βρο ντά.

Ἄχ' ἔκειν' οἱ τρομεροὶ τῆς φωτιᾶς θεωρακοφόροι
θέλουσι τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ μᾶς βάλουν μὲ τὸ ζῶρι
τοῦ πολέμου τὸν χορὸ.

Αὐτοὶ φέσταις μᾶς σκαρῶνουσι,
καὶ μᾶς ἐδάξουν σὲ φούρια,

καὶ ὅτ' ἐν μέσῳ ξεφυτρῶνουσι
κάθε τόσο σὰν ἀγγούρια.

Αὐτοὶ σήμερα κουρδίζουσι
τοὺς φασάδες πολυτρόπως,
αὐτοὶ πᾶν καὶ βομβαρδίζουσι
στὰν θέλουσι κι ἔπως ἔπως.

Αὐτοὶ τώρα ὅτ' ἐν φεσὺ
πλάκες στέλλουσι χρυσοῦ
γιὰ νὰ κόψωμε χρυσάφι,
καὶ δὲν κάνουν νιασάφι.

Αὐτοὶ στέλλουσι τὸν παρᾶ,
ποῦ μ' αὐτὸν θὰ τρώμε χρόνια,
στέλλουσι καὶ τρομαρά
τῶν σαρανταδιὸ κανόνια.

Τοῦτοι γιὰ τοὺς Τούρκους στρώνουσι,
τοῦτοι τρέχουσι κι ὄχουρουσι
Εὔξεινο καὶ Βόσπορο.

Κι ἔμεις δίχως ἐννοίας πόνο
τρώμε πασσατέμπο μόνο
καὶ κολοκυθόσπορο.

Μὰ τὸν κύριον Ἐμβέρ τάχουσι μόνον συμφωνήσαι,
καὶ χωρὶς νὰ μᾶς ρωτοῦν
καὶ μὴ γνώμη νὰ ζητοῦν
κάνουσι ἔ,τι τοὺς καπνίσουσι.

Γιὰ βομβαρδισμοὺς τοῦ Στόλου
ἐμεῖς δὲν σὰς φταίμε διόλου.
Γερμανοὶ μᾶς σπρώχνουσι τώρα
καὶ διάφοροι σπιούνοι
νὰ σὰς δώσωμε σπαλιόρα,
νὰ σὰς μπουμε ὅτ' ἐν ρουθεδουσι.

Καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ
νὰ πῆς ὅτ' ἐν Ἐγγλιτέρα
πῶς καθεμὰ μᾶς ἀπειλή
καὶ καθεμὰ φασέρα
δὲν εἶναι διόλου Τουρκική,
μὰ φανερά Γερμανική.

Πολλὰ γι' αὐτοὺς σκαρῶσωμε,
ἐμεῖς γι' αὐτοὺς ἰθρῶσωμε,
ἐμεῖς γι' αὐτοὺς μουςκέψωμε.

Μαζί μᾶς ἐξεμάνησαν,
αὐτοὶ μᾶς ἔγαρμάνησαν,
κι ἔμεις τοὺς ἐτουσκέψωμε.

(Εἰς τὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας ὁ Βαζύργης ὁ Γεγὼς
τέτοια κι' ἄλλα μίλησας,
κι' ὁ σὲρ Μάλλετ τοῦπε γές
καὶ τὸν γλυκοφιλήσας.)

Ῥωτῶ κι' ἀγῶ, Ῥωτῆς καὶ σὺ,
κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος ὁ φαγάς,
Ῥωτῆ καὶ κάποιος σ'τὸ Τσαρσί
Δεπλεπιτζῆς Χὲρ Χὲρ Ἀγᾶς.

(Τοιαῦτα τοῦ Κισλάραγα περιφραδῆς εἰπόντος
ἀκούει ἕνας Ἐσφινικὸς σ'τὰ Δαρδανέλια βρόντος,
καὶ τότε ὀτῆς Ἐλευθερίας τὴν ἀγαστὴν πατρίδα
Κισλαραγάδες τρέμουμε καὶ βγάζου ἀγουρίδα.

(Τότε δὴ τότε ντράβαλα καὶ τρέμου πανηγύρι,
τότε κι' οἱ Ταλαάτηδες τραβοῦνε τὰ μαλλιά των,
καὶ δίχως χαιρετίσματα νὰ ποῦνε σ'τὸν Βαζύργη
φεύγουσι οἱ Πρέσβεις τῆς Ἀντάντ καὶ πᾶνε σ'τὴ δουλειά
των.)

**Ἐστὴν Σταμποῦλ σκηνὴ μεγάλη,
φεύγουσι Ρώσσοι κι' Ἀγγλογάλλοι..**

(Σ' αὐτὸ τὸ μέγα γεγὼνὸς
καινὲς δὲν μένει ξένος,
κι' ἕνας Κισλάραγας τρανὸς
φθάνει κατασπασμένως.)

Κισλ.— Πρεσβεῦται καὶ Μεγιστᾶνες,
Ὁθαλοσκαις καὶ Σουλτάναις,
ποῦχουσι χειλὴ σὸν κερᾶσια,
πιπιλλίζουσι ἀκιντιέδες,
κι' ἔρωτοῦν ἀπὸ καφᾶσια,
κι' ἔρωτοῦν ἀπὸ μπερντιέδες
μῆπως ἔξερουσι ἢ Πρεσβαίαις περὶ τῆς Ἀρμάδας καίτι,
ἐπειδὴ γὰρ αὐτὴν δὲν ἔξερουσι τίποτα μὲς σ'τὸ Παλάτι.

"Ἄνω κάτω τὸ Χαρέμι
κι' ὄλο τὸ κορμί μου τρέμει.
Καὶ μιὰ πρώτης Ὁθαλοσκαις
ἀπὸ τὸν ὄντα τῆς μέσσα
ἔρωτᾶ γὰρ τὴν Ὁθέσσα
καὶ γὰρ τὴν Νοβορωσίσκη.

Καὶ καμπόσα Χανουμάκια
πέταξαν τὰ πασομακία.
Θέλουσι κι' αὐτὰ νὰ μάθῃν καὶ νὰ πληροφορηθοῦν,
κι' ἔγουμε πολλὰ σκελέτια,
καὶ τῆς πίκραις προσπαθοῦν
νὰ γλυκάνουσι μὲ σαρμπέτια.

Τὴν Τουρκιὰ μὴν τὴν Ῥωτᾶται
κι' ἐγγήσασιν μὴ ζητᾶται,
τὰ μολὰ τῆς καὶ μιὰ λῦρα.

Μὲ Βαζύργη, μὲ Ντιβάνι,
τὴν ἀνίξεσιν μᾶς κάνει
καὶ τὴν μουσκαμοίρσα.

Ἐοσις οἱ μουσαφιρῆδες καὶ τῆς Φραγκιᾶς οἱ ἔξνοι
βεβαίως θὰ γνωρίζετε τί σ'τὴν Σταμποῦλ συμβαίνει.

**Φεύγουσι οἱ Πρέσβεις οἱ τρανοὶ
καὶ τέτοια λέει μιὰ φωνή.**

Γραγνίς ὄλντοῦ, μὴ φύγετε, μὴ δεῖξετε βλακεία,
ἢ Ἐσφινικὴ φευγάλα σας διόλου δὲν μᾶς ἀρέσει,
ἔμεις καμμιὰ δὲν ἔχομε μὲ τὴν Ἀντάντ κακία,
οἱ Γερμανοὶ τὴν πολεμοῦν μὲ τὸ δικό μας φέσι.

Σὸν Πρέσβει, δεῖξετε μολᾶδ,
μὴ φύγετε, παρακαλῶ,
μὴν πάρετε ποδάρι.

Ἐθῶ πολλὸ σὰς ἐκτιμοῦν,
οἱ Γερμανοὶ σὰς πολεμοῦν
μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι.

Μὰ μόνου σεις ἐφταίξατε, δὲν φταίμ' ἔμεις καθόλου,
κανέννας δὲν ἐσκέφθηκε δουλειᾶς νὰ σὰς σκαρώσῃ...
ἔμεις ποῦ λέτε ἄναμνε γυμνάσια τοῦ Στόλου,
ὅποταν μ' αἰφνηδιασμοῦ μᾶς ῥίχτηκαν οἱ Ρώσσοι.

Τότε λοιπὸν τοὺς Γερμανοὺς τοὺς ἔπιασε μπουρῆνι,
καὶ δίχως τίποτα νὰ ποῦν σ'τῆς Πέλις τὸ Ντιβάνι
ἐπήγγαν κι' ἔσομβάρδισαν τρεῖς πόλεις ἐν εἰρήνῃ
καὶ τὴν Ἀντάντ τὴν ἔσφιξαν πολέμους νὰ μᾶς κἀνη.

Ἐμεις μαζὶ σας θέλομε νάμαστε μέλι γάλα,
δὲν τῆς ἀρέσει τῆς Τουρκιᾶς τὸν φίλων ἢ φευγάλα,
κι' ἂν τῶρα μᾶς ποτίζουσι νύκτα καὶ ἡμέρ' ἀφῆνι,
οἱ Γερμανοὶ τὸν πολεμὸ σὰς τὸν κηρῶταυ μόνου.

Ἢ Γερμανία δυνατὸ μᾶς ἄθισσε παλοῦκι,
ὁ Γερμανὸς σὰς πολεμεῖ